

Tato bakalářská práce se zabývá možností řešení kyperského politického uspořádání na principech teorie konsociační demokracie jak ji definoval Arend Lijphart. Obě ostrovní komunity se začaly vzájemně odcizovat především po vzniku nezávislého Řecka, který vedl k růstu řeckého nacionalismu na Kypru. Úspěchy Mustafy Kemala v Turecku po první světové válce pak naopak posilovaly národní vědomí turecké komunity.

V roce 1960 byl na Kypru nastolen systém splňující veškeré parametry teorie konsociační demokracie, který se ale již během prvních tří let fungování stal zcela nefunkčním a četné krize vyústily téměř v občanskou válku. V práci argumentuji, že to byly nepříznivé podmínky pro konsociační demokracii, jak je definoval sám Arend Lijphart, které pád republiky zapříčinily.

Práce také zkoumá, zda tyto nepříznivé faktory přetrvaly dodnes. Na kyperském vývoji od rozpadu republiky v 60. letech po současnost v práci popisuji, jak se tyto faktory vyvíjely. Jak ukázal můj výzkum, ke změně k lepšímu sice došlo, nicméně řada faktorů stále zůstává nepříznivá. Především zde chybí vůle elit po nastolení a udržení konsociačního řešení, což činí možnost stabilního řešení založeného na Lijphartově teorii velmi nepravděpodobnou.